

Umumi kıyamet uzak; seninki yakın

İnsan camdan baktığı manzaraya dalınca trenin gittiğini unuttur. Dünya hayatında da böyledir. İnsan evlere, şehirlere, işlere, dostlara, nimetlere dalar; fakat kendi ömrünün hızla aktığını fark etmez. Etrafındaki şeylerin devam ediyor gibi görünmesi, ona sahte bir emniyet verir.

Zaman treni durmadan ilerliyor. Sen camdan bakarken çocukluk geçti, gençlik geçti, sıhhat geçti, dostlar geçti, nice sevinçler ve hüznler geride kaldı. Sen ise bazen manzaraya dalıp trenin gittiğini unuttun.

Fakat unutma ey nefis! Bu tren seni bir gün kabir istasyonunda indirecek. Dünya yolculuğu senin için orada bitecek; fakat zaman treni yine akıp gidecek. Güneş yine doğacak, şehirler yine kalacak, insanlar yine yaşayacak. Ama senin dünyanın kapanmış olacak.

İşte asıl aldaniş budur: Trenin devam etmesini kendi yolculuğunun devamı zannetmek. Hâlbuki dünya devam etse de senin ömrün devam etmeyebilir. Umumî kıyamet uzak görünse de senin hususî kıyametin bir nefes kadar yakındır.

Dünya bir misafirhanedir. İnsan oraya ebedî kalmak için değil, kısa bir müddet konaklamak için gelir. Fakat gafil nefis, misafirhaneyi vatan zanneder; odasını süsler, yatağına bağlanır, duvarlarına gönül verir.

Bir gün görevli gelir ve “vakit doldu” der. Sen çıkarsın; oda başkasına verilir. Perdeler yine açılır, lambalar yine yanar, sofralar yine kurulur. Fakat artık o oda senin değildir; senin için misafirhane kapısı kapanmıştır.

İşte dünya da böyledir. Sen çıkınca dünya yıkılmaz; fakat senin dünyanın yıkılır. Onun için misafirhaneye saray muamelesi yapma. Asıl vatanını unutma.